

alt, hvad dertil hører, kan være meget nødvendigt og bliver det i højere Grad, naar dette Lovforslag er gennemført — derom er der ikke Tvivl —, men det er i alt Fald det, som bedst kan vente.

Hvad der først af alt trænger til at fremmes, er Personalets Uddannelse. Men for at denne kan blive, som den bør være, gælder det om at faa det Materiale dertil, som er nødvendigt, og det er det, man hidtil — derom ere alle, der have talt, enige, ligesom det ogsaa fremgaar klart af Motiverne — ikke har kunnet faa med de aldeles utilstrækkelige Lønninger. Man har ikke en Gang kunnet holde det Personale, man en Gang har faaet, nogenlunde stabilt, man har maattet lade det veksle uafbrudt. Med Hensyn til den Uddannelse, der nu, om jeg saa maa sige, prøvemæssig har været gennemført, til Dels i alt Fald, paa Middelfart Sindssygeanstalt i nogle Aar, og som i væsentlig Grad er grundlæggende for, hvad der nu er fremkommet fra Lægernes Side, maa jeg sige, at Hovedpunktet altsaa er den obligatoriske Uddannelse.

Jeg skal ikke udtale mig om de foreslaaede Sæts. Derom kan der forhandles videre, hvis nogen skulde mene, at der er Fejl i dem. Maa jeg i denne Forbindelse bemærke, at Lovforslaget ikke virker let overskueligt, naar man sammenholder §§ 5 og 9, thi § 9, hvorefter der gives Personalet fri Bolig og Kost, er faktisk en Del af § 5. Jeg kunde ikke forstaa § 5, idet jeg tænkte mig, at der maatte være et eller andet Supplement. Det er jo ogsaa naturligt og nødvendigt, thi Spørgsmaalet var vel næsten uløseligt for omtrent alles Vedkommende paa anden Maade end ved, at de bleve bispiste paa Hospitalerne.

Med en Ordning af disse to Hovedpunkter, Lønningerne og den obligatoriske Uddannelse, mener jeg, at vi have gjort det vigtigste Skridt til at faa vort Sindssygevæsen ind i det rette Spor, og jeg vil komplimentere den højtærede Minister, fordi han har vist et rask Initiativ og har grebet til her. Jeg tror, han vil faa Held med sit Forslag. I flere Aar have alle, hver Gang der kom Klager af en eller anden Art, dels over Behandlingen, dels over de Ulykker, der indtraf, følt det som et Ansvar, som en Byrde, at disse Forhold ikke bleve bragte ind i et Spor, som var Landet værdigt, og jeg er derfor meget glad over, at den højtærede Minister saa rask og kraftigt har grebet til. Jeg vil give Forslaget min varmeste Anbefaling i Haab om, at det hurtigt og let vil gaa gennem Rigsdagen.

Som sagt, Sætsene kunne vi jo tale om. Dog vil jeg overfor den ærede sidste Talers (Slengerik) Bemærkninger om Plejepingene sige, at jeg ingenlunde finder disse for store. Naar de, som det ærede Medlem rigtig bemærkede, løbe saa højt op for tredje Klasse B, altsaa for den allerfattigste Klasse, er det jo, fordi der er flest i den. Men Sætsen er, saa vidt jeg husker, kun forhøjet fra 55 til 75 Øre, altsaa med 20 Øre pr. Dag. Ringere kunde det ikke vel være, hvis det skulde forslaa noget. (Slengerik: Man har kun forhøjet med 17 Øre for tredje Klasse A!). Ja, det er sandt, og det kunde der maaske tvistes om. Men for de to første Klasser er Forhøjelsen saa stor, som det overhovedet kunde nytte at sætte den, hvis man da skal have Pladserne belagte. Det kan ikke nytte at forhøje Sætsene saaledes, at Forhøjelsen bliver en præventiv Forholdsregel.

Jeg skal ikke opholde mig længere ved dette Lovforslag. Jeg kan i det store og hele tiltræde Grundtanken deri, og jeg hilser det med Glæde.

Laust Jensen: Jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, navnlig dets § 1, og disse Bemærkninger skulde nærmest forme sig som en Henstilling til den højtærede Justitsminister. Lovforslagets § 1 gaar ud paa, at der skal foretages den Navneforandring, at Sindssygeanstalterne herefter skulde kaldes Sindssygehospitaller, en Navneforandring, som sikkerlig vil finde fortjent Paa-skønnelse i dette Ting. Men naar det slaas fast, at disse Institutioner i Fremtiden skulde kaldes Hospitaler, er det vel for derved yderligere at godtgøre, at det, der tilsigtes paa disse Hospitaler, er Helbredelse af de sindssyge, idet et „Hospital“ jo maa anses for at være et Kurhus, der benyttes til Behandling af Patienter med disses Helbredelse som Formaal. Det fremgaar dog ikke af Lovforslagets § 1, at der blandt de 4 Hospitaler, som de jo for Fremtiden skulde kaldes, er et, der indtager en Særstilling, nemlig Sindssygeanstalten i Viborg. Officielt har Sindssygeanstalten i Viborg det Præg, at den er for uheldbredelige Patienter, og skønt det kan være noget vanskeligt selv for de videaskabeligt uddannede at fastslaa Grænsen mellem de heldbredelige og de uheldbredelige, vide vi, at den psykiatriske Videnskab har sat en Grænse ved 2 Aar, idet vedkommende Patient, naar Sygdommen har strakt sig ud over 2 Aar, betragtes som uheldbredelig.

Jeg kunde ønske, at der af den højt-